

УДК 332.1.001.76

Дубницький В.І.,

доктор економічних наук, професор,

академік АЕН України,

професор кафедри економічної кібернетики

Українського державного хіміко-технологічного університету

Іванов С.В.,

доктор економічних наук, професор,

завідувач кафедрою фінансів та маркетингу

Придніпровської державної академії будівництва та архітектури

Ганжела І.П.,

викладач, аспірант кафедри економічної кібернетики

Українського державного хіміко-технологічного університету

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В КОНТЕКСТІ ФІНАНСОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Розвиток глобальної економіки відбувається під впливом науково-технічного і технологічного прогресу, що характеризується посиленням інноваційної активності. Суть інновацій, інноваційного процесу розкрита багатьма авторами, серед них: В.І. Захарченко, М.М. Меркулов, Є.А. Бельтюков, В.І. Ляшенко, Л.І. Федулова, С.К. Харичков, Е.М. Забарна, Т.Г. Логутова, Є.В. Крикавський, С.М. Ілляшенко та др. Відзначимо тут, що інноваційна діяльність більш ризикована, вимагає додаткових знань і фінансових витрат, що обумовлює необхідність підтримки державою цього напрямку. Відзначимо тут, що інноваційна діяльність більш ризикована, вимагає додаткових знань і фінансових витрат, що обумовлює необхідність підтримки державою цього напрямку.

Проголосивши перехід на інноваційну модель економічного розвитку, ми мало, очевидно, забезпечити пріоритетну фінансову підтримку, головного джерела економічного зростання – науки та інновацій. В ряді досліджень вказано, що інноваційність нашої економіки не перевищує за оцінками В.М. Геєця та В.А. Семіноженко 10-12%. При тому інноваційний процес є дуже складним (особливо в умовах старопромислових регіонів) комплексом суспільно-виробничих відносин – «накопичення знань і наука – трансфер знань в інтелектуальному продукті – виробництво – маркетинг – ринок споживання інновацій (при достатньому фінансуванні)».

В теперішній час актуальним є забезпечення інноваційного на ринкових принципах, розвитку основної складової господарського комплексу України – її регіонів. Дуже важливою задачею – є забезпечення інноваційного розвитку регіону через формування ефективної фінансової інфраструктури.

Вітчизняні вчені серед яких Б.Є. Кваснюк, С.І. Киреєв, М.Я. Меламед зазначають в дослідженні, що ХХІ сторіччі відбувається всезагальне перетворення інновацій на основне джерело економічного зростання та конкурентоспроможності як підприємств, регіонів так і національної економіки в цілому. В колективній монографії «Ринкові трансформації в перехідній економіці», автори О.М. Алимов, Н.П. Гончарова, М.К. Міхно та інші, детально досліджується цілі та об'єкти структурних перетворень на рівні промисловості України. Також важливим дослідженням є монографії ІЕП НАН України, під керівництвом академіка А.І. Амоши «Концептуальні засади науково-технічного розвитку регіону»; за ред. І.П. Булеєва, В.І. Дубницького «Україна та її регіону на шляху до інноваційного розвитку» в 4-х томах.

На жаль, у сучасній українській економічній літературі ще й досі не зайшли остаточного вирішення питання щодо ролі виробничої, технологічної та фінансової інфраструктури регіону в інвестиційному забезпеченні промисловості регіонального господарського комплексу. Серед останніх праць з даними питаннями є монографія Т.Г. Логутової, О.М. Анісімової та їх колег [1]. Також не розглянуті ряд важливих питань інноваційного розвитку в контексті фінансової інфраструктури та шляхів та методів впровадження дієвих механізмів забезпечення інноваційного типу економічного зростання.

На погляд авторів даної роботи, головною перевагою інновацій на рівнях регіону, галузі, підприємств є те, що навіть країна, яка не має у достатній кількості матеріальних і фінансових ресурсів, може досягти високих темпів зростання й здійснити технологічний прорив за рахунок використання інтелектуального потенціалу нації.

Метою статті є вивчення особливості забезпечення регіонального розвитку в контексті фінансової інфраструктури та оцінити вплив виробничих та фінансових інфраструктур на розвиток промислових регіонів.

Важливою складовою підвищення конкурентоспроможності підприємства є ефективна інноваційна інфраструктура, структура об'єднує дослідження, розробки та і на основі підприємницької діяльності забезпечує реалізацію високих технологій, виробництво конкурентоспроможної продукції, відпрацювання найефективніших організаційних механізмів економічного розвитку.

Матеріальною базою інноваційної структури є територія з розвиненою господарською, виробничою і соціальною інфраструктурою, об'єкти якої орієнтовані на масове впровадження нових технологій, машин, матеріалів. Для забезпечення інноваційної інфраструктури урядом були прийняті відповідні закони. Відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність» інноваційна інфраструктура – це сукупність підприємств, організацій, установ, їхніх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, які надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні й ін.). У широкому плані інноваційну інфраструктуру можна розглядати як сукупність багатьох видів інноваційних структур, яка має сітєвий характер. Важко виділити інноваційну структуру, яка б не надавала певні послуги інноваційного характеру для своїх співробітників або користувачів за її межами.

Організаційно-інноваційні структури можуть мати такі складові: науково-дослідні, проектно-конструкторські, дослідно-експериментальні організації, які працюють за профілем базової діяльності інноваційних структур; виробничі підприємства, які реалізують результати науково-дослідних розробок і винаходів; служби менеджменту, маркетингу, реклами; інноваційні фонди, банки, страхові фірми, біржі науково-технічних розробок; установи науково-технічної експертизи, юридичного захисту інтелектуальної власності; заклади освіти і підготовки кадрів, які спеціалізуються на підготовці кадрів і підвищенні кваліфікації спеціалістів з базових спеціальностей інноваційних структур; редакційно-видавничі організації; інформаційно-комунікаційні підрозділи; організації сервісного обслуговування, лізингові, транспортні фірми, митні підрозділи [1].

Інноваційна інфраструктура забезпечує організаційну, правову та економічну підтримку інноваційної діяльності на різних рівнях і в різних формах. Згідно зі світовим досвідом її прийнято розподіляти на наступні групи: інкубатори (інноваційні, технологічні, інноваційного бізнесу), технопарки (технологічні парки, агропарки, інноваційні парки), технополіси (зони інтенсивного науково-технічного розвитку), регіони науки (інноваційні центри – технологічні, регіональні, галузеві). Особливість формування інноваційної інфраструктури полягає в тому, що інновації дуже часто несумісні з виробничим процесом. Це означає, що для створення радикальної інновації необхідне освоєння вільних ресурсів, площ, кадрів. Впровадження інновації передбачає кардинальні зміни у виробництві, що діє: заміни устаткування, матеріалів, вивільнення персоналу. В даний час більшість підприємств упроваджують невеликі інновації, які принципово, нічого не змінюють в технологічному процесі.

Аналіз особливостей і відмінностей регіональних утворень, узагальнення існуючих в сучасних теоріях визначень регіону як багатофункціональної і багатоаспектної системи дозволяє виявити інфраструктурні пріоритети, найбільш дієві щодо підвищення ефективності регіональної економіки. Узагальнюючи існуючі в економічній думці трактування поняття «інфраструктура», були зроблені наступні висновки: по-перше, в якості ознак інфраструктури виділяються створення загальних умов для виробництва і забезпечення продовження процесу виробництва і обігу; по-друге, необхідно відрізнити поняття інфраструктури як сукупності галузей, які обслуговують основне виробництво, від поняття економічного потенціалу або матеріально-технічної бази інфраструктури, як сукупності матеріальних об'єктів, що входять у ці галузі; по-третє, необхідно розрізнити поняття «інфраструктура» і «сфера послуг». Перше поняття охоплює галузі, котрі створюють умови, необхідні для просування продукції від виробництва до кінцевого споживання, а друге поняття – галузі, які забезпечують обслуговування виробництва і населення.

Порівняльна характеристика наукових підходів [2, 3, 4] до розуміння ринкової інфраструктури, дала підставу наступним чином визначити ринкову інфраструктуру – це сукупність особливих інституцій, які виконують функції надання спеціалізованих послуг господарюючим суб'єктам з метою створення для них нормальних умов для функціонування, найкращої реалізації їх інтересів і наступної інтеграції у єдину економічну макросистему. Основною макроекономічною функцією ринкової інфраструктури є підвищення ефективності капіталу, і, відповідно,

ринкової економіки в цілому. Ринкова інфраструктура регіону являє собою сукупність об'єктів і інституціональних структур, які забезпечують формування матеріальних, фінансових і інформаційних зв'язків між суб'єктами ринку, що функціонують у соціально-економічному середовищі регіону.

Ринкова інфраструктура одна з підсистем регіональної економіки і покликана забезпечити необхідні умови формування розвинених ринкових відносин [5]. Всі складові цієї підсистеми пов'язані між собою, із усіма суб'єктами регіону і з зовнішнім економічним простором. Звідси необхідність розглядати ринкову інфраструктуру регіону як єдину систему, яка припускає гармонійний розвиток усіх її елементів.

За функціональною ознакою у складі ринкової інфраструктури виділені: виробнича, торгово-посередницька, фінансово-кредитна, економіко-інформаційна, економіко-правова та зовнішньоекономічна інфраструктури.

У роботі Д.А. Шмигала відмічено дві найважливіші особливості інфраструктури. Перша-інфраструктура, як правило, призначена для забезпечення виконання функцій в декількох галузях, тобто вона носить міжгалузевий характер і виконує інтеграційну функцію між галузями виробництва, між регіонами та державами. Друга особливість інфраструктури не створює матеріальних благ, вона виконує забезпечуючу функцію. У зв'язку з цим потрібні спеціальні, переважно не ринкові механізми її розвитку, пайова участь в цьому процесі різних зацікавлених галузей, державних і регіональних органів. Формування і залучення адекватних особливостей регіону, ланок ринкової інфраструктури є найбільш дієвим фактором підвищення ефективності регіональної політики і вдалого реформування економіки регіону [3].

Проведений аналіз світового та вітчизняного досвіду [1, 3, 4, 5] дослідження інфраструктури дозволяють стверджувати, що інфраструктурний комплекс національної економіки безумовно містить такий блок, як виробнича інфраструктура. Виділення функціональних підсистем ринкової інфраструктури та визначення місця і функцій в ній виробничої інфраструктури стає методологічним підходом до розвитку останньої в сукупності економічних та організаційних факторів розвитку виробництва у регіоні.

Виробнича інфраструктура – це сукупність галузей і підгалузей, до основних функцій яких належать виробничі послуги і забезпечення економічного обігу в національній економіці, і які створюють загальні умови для розміщення і ефективного функціонування виробничої сфери. Загальні умови сучасного виробництва поєднують: всі види транспорту, засоби зв'язку, матеріально-технічне забезпечення та систему просування товарів, об'єкти електроенергетики, інформаційні технології.

З врахуванням приведеного сформульовано наступні функції виробничої інфраструктури: забезпечення просування матеріальних засобів (природних ресурсів; енергії; готових товарів); забезпечення просування робочої сили (трудових ресурсів); забезпечення просування виробничих фінансів; забезпечення просування виробничої інформації.

Авторами виділено чотири групи галузей і виробництв, які забезпечують і формують виробничу інфраструктуру регіону. До числа першої слід віднести га-

лузі інформатизації, оскільки сучасна економіка є економікою високих технологій та жорсткої конкуренції, актуальна інформація дозволяє швидко приймати правильні рішення. Друга група охоплює галузі, що забезпечують надходження висококваліфікованих кадрів, оскільки неможливо ефективно використовувати цінну інформацію без відповідних спеціальних знань та досвіду. Третю групу становлять інфраструктурні ланки, що прискорюють обіг матеріальних і фінансових ресурсів, дана група забезпечує організацію та розвиток процесів виробництва і функціонує в якості виробничої інфраструктури в тій мірі, в якій її учасники виконують цю функцію. Елементи трьох вищенаведених груп виконують підготовчу, забезпечуючу та обслуговуючу функції виробничої інфраструктури. Четверту групу формують інфраструктурні ланки, які виконують, власне, регулюючу функцію інфраструктури: інститути з розробки і впровадження стандартів, інститути, що формують закони і норми бізнесу.

В сучасних умовах інтеграції та глобалізації економічних процесів, виробнича інфраструктура повинна зайняти належне місце серед факторів підвищення конкурентоспроможності регіону, оскільки вона забезпечує можливість розвитку конкурентоздатних виробництв в конкретному регіоні [3].

Проаналізуємо формування інноваційної інфраструктури в Україні. Розвиток інноваційних структур в Україні не пішов далі технопарків, відсутні наступні рівні – технополіси й регіони науки. З чотирьох складових частин інноваційної інфраструктури у наявності лише половина: бізнес-інкубатори та технопарки.

Інкубаторний рух в Україні зобов'язаний своїм становленням «місіонерській» діяльності міжнародних організацій, фондів. Так, в Івано-Франківську у 1996 р. був створений Українсько-канадський бізнес-центр, що виконує основні функції бізнес-інкубатора. Наприкінці 1997 р. почала свою роботу американо-українська програма розвитку бізнес-інкубаторів в Україні, що фінансується урядом США через Агентство міжнародного розвитку. Створення бізнес-інкубаторів не потребує великих капіталовкладень, спеціального законодавчого рішення. Інноваційні бізнес-інкубатори діють при Державному університеті «Львівська політехніка», Харківському політехнічному державному університеті тощо. Найбільш успішним є Білоцерківський бізнес-інкубатор, до якого входять Центр підтримки підприємців, консалтингове агентство, навчальний центр менеджменту, рекламне агентство, кредитний союз, громадська приймальня, центр соціально-психологічної й медичної реабілітації, об'єднана профспілка працівників малого і середнього бізнесу. Згідно даним Міністерства економіки України зареєстровано 78 бізнес-інкубаторів, а реально існують і діють тільки 7. На думку фахівців [1, 2, 7] бізнес-інкубація не набула широкого розвитку в Україні й не стала фундаментом для генерування кластерів малих інноваційних фірм. Бізнес-інкубатори не мають пільг, тому вони цікаві лише як засіб залучення грантів. Українські бізнес-інкубатори здебільшого існують за рахунок фінансування міжнародних донорських організацій, приміщення їм надають служби працевлаштування населення при держадміністраціях міст і районів.

Джерелами їхнього фінансування найчастіше є кошти міжнародних фондів та грантових програм і лише невеликою мірою кошти місцевих адміністрацій та спонсорів. Для сприяння розвитку бізнес-інкубаторів в Україні створено Україн-

ську асоціацію бізнес-інкубаторів та інноваційних центрів. Вона зареєстрована Міністерством юстиції України 15 жовтня 1998 р. як міжнародна благодійна організація, її місією є сприяння практичній реалізації загальнодержавних, регіональних, місцевих і міжнародних програм, спрямованих на розвиток підприємництва шляхом створення і підтримки діяльності бізнес-інкубаторів, технопарків, центрів підтримки підприємництва й інших інноваційних структур, а також осіб, що займаються наданням послуг у сфері підприємництва.

Діяльність технопарків починається з 1 лютого 2006 р., коли було введено в дію Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» та інших законів України» від 12 січня 2006 р. за № 3333-ІУ. Законом запроваджується надання субсидій на виконання інноваційних проектів технопарків і по суті поновлюються дії стимулюючих ст. 21, 22 і пункту 3 розділу VII «Заключні положення» Закону України «Про інноваційну діяльність», які призупинені урядом і Верховною Радою у 2003, 2004 та 2005 рр., щодо введення обмежень дії спеціального, режиму інноваційної та інвестиційної діяльності технопарків. Прийнятий закон має важливе значення для інноваційного розвитку України, національної безпеки та створення конкурентоспроможної продукції. Але існуючі інноваційні структури підпорядковані інтересам великого бізнесу. Технопарки привабливі для великого бізнесу дією спеціального режиму відносно пільгового оподаткування, можливістю безмитного ввезення з-за кордону устаткування й матеріалів, можливістю залучати авторів за широким колом технічних проблем і одержувати їхні ідеї на вигідних умовах. Однак надання переваг для технопарків суперечить вимогам міжнародних організацій при вступі України до СОТ (скасування пільг при ввезенні товарів на територію країни), та побічно сприяють одержанню конкурентних переваг групи великих підприємців. Тому була так ускладнена процедура створення нового технопарку (прийняття спеціального закону), що суперечить світовій практиці. В Україні формально існують 16 технопарків, а реально діє тільки 4, якими і реалізовано приблизно 64 інноваційних проекти. Передбачений випуск інноваційної продукції на суму понад 5,5 млрд. грн. Тільки за два роки діяльності технопарками реалізовано інноваційній продукції на суму понад 292,8 млн. грн., зокрема експортовано продукції на суму 102,9 млн. грн. Це «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка і сенсорна техніка» і Інститут електрозварювання ім. Е.О. Патона (Київ), Інститут монокристалів (Харків) і «Углемаш» (Донецьк) [8], інші перебувають у зародковому стані або не мають позитивної динаміки (табл. 1).

Українські технопарки з моменту свого виникнення були змушені не тільки виконувати завдання організації власного виробництва, але й забезпечувати реалізацію функцій всіх нерозвинених в Україні елементів інноваційної системи (венчурних фондів, бізнес-інкубаторів, інкубаторів технологій і промислових підприємств). Значна частина об'єктів інноваційної інфраструктури існує формально, не виконуючи повністю своєї функції щодо сприяння розвитку інноваційного підприємництва в Україні. Інноваційні структури зайняті розробкою товару, а не створенням нових організацій. Ні бізнес-інкубатори, ні технопарки не стали каталізаторами для зміцнення позицій малого бізнесу, зміни його якісних характеристик.

Результати діяльності технопарків в Україні

№ п/п	Показник	Інститут електрозварювання	Інститут монокристалів	Напівпровідникові технології і матеріали	Інші технопарки	Усього
1.	Реалізація інноваційної продукції, млн. грн.	2198	1426	218	24	3866
2.	У т.ч. на зовнішньому ринку, млн. грн.	334	216	43	0	593
3.	Нараховано податків та мита, млн. грн..	323	272	37	6	638
4.	У т.ч. перераховано, млн. грн..					
	в бюджет	181	65	4	1	251
	на спец. рахунки	142	207	32	5	386
5.	Створено нових роб. місць, од.	1018	866	390	101	2375

Таким чином, спроби створення інноваційних структур на основі невеликого запозичення зарубіжного досвіду не привели до зміни становища в інноваційній сфері, не стали поштовхом, умовою для зміни соціальних відносин у суспільстві (зміцнення позицій незалежних авторів, розвитку малого бізнесу) [8].

Аналіз особливостей інноваційного розвитку промислових регіонів України, в умовах економічної і фінансової кризи. Дозволяє зробити такі основні висновки:

1. Для успішної реалізації програми інноваційних перетворень необхідні наступні умови:

- 1) інноваційно-фінансове забезпечення;
- 2) формування й функціонування інструментарію інноваційно-маркетингового потенціалу суб'єктів господарювання промислового комплексу регіону;
- 3) наявність доступних та ефективних інноваційних продуктів;
- 4) існування інфраструктури, сприяючого процесу інноваційних перетворень

5) наявність механізму мотивації персоналу до впровадження інноваційних та організаційних нововведень у виробництво;

6) потреба власників бізнесу в масштабному реформуванні підприємств (можливо, в рамках реалізації концепції державно-приватного партнерства – існування інфраструктури, сприяючого процесу інноваційних перетворень);

2. Сучасний шлях розвитку країн з різними економічним базовим рівнем, історичним фундаментом і менталітетом неможливий без інноваційної складової для підприємств з інноваційно-маркетингової (ринкової) орієнтації.

3. Застарілі технології і устаткування, висока ресурсо- і енергоємність промислового виробництва, концентрація промисловості, що історично склалася на

південному сході України (у Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській областях) – є серйозним комплексом проблем для національних і регіональних еліт. Неможливо впродовж тривалого часу наявність несприятливого техногенного та екологічного середовища пояснювати тривалою світовою фінансовою кризою. Така позиція, врешті-решт, загрожує соціальним вибухом і економічним крахом.

4. Акумуляція і реінвестування цих фінансових коштів дозволить ввести в дію механізм інноваційного перетворення підприємств – суб'єктів господарського комплексу регіону, використовуючи для фінансування масштабних дорожчих проектів.

Література

1. Логутова Т.Г. Механізм інноваційного розвитку регіону на основі використання внутрішніх ресурсів: [монографія] / Т.Г. Логутова, О.М. Анісімова, І.А. Ленцов, О.С. Картечева. – Маріуполь : ДВНЗ «ПДТУ», 2013. – 303 с.
2. Павлюк А.П. Структурно-динамічні процеси у регіонах України в умовах фінансово-економічної кризи / А.П. Павлюк, В.В. Пилипов, А.О. Коваленко // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 4 (60). – С. 176-188
3. Шмигаль Д.А. Розвиток виробничої інфраструктури регіону в умовах ринкової економіки: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.10.01 / Д.А. Шмигаль; Ін-т регіон. дослід. НАН України. – Львів, 2003. – 20 с.
4. Ковтун О.І. Конкурентоспроможність підприємства: стратегічний контекст: [монографія] / О.І. Ковтун. – Львів: Вид-во Львів. комер. академії, 2009. – 276 с.
5. Логутова Т.Г. Механізм взаємодії фінансово-кредитної системи з підприємствами / Т.Г. Логутова, Д.О. Десвянніков // Вісник ПДТУ: зб. наук. праць, серія: Економічні науки. – Маріуполь. – 2011. – Вип. 21. С. 98-104.
6. Великий Ю.В. Фінансове забезпечення малого інноваційного підприємства в машинобудівному комплексі України / Ю.В. Великий // Схід. – 2011. – №3 (110) – С.10-13
7. Калмикова М. Вплив заощаджень та інвестицій на економічний розвиток України / М. Калмикова. [Електроний ресурс] – Режим доступу: <http://www.nbu.vdov.ua>
8. Анісімова О.М. Особливості формування інноваційної інфраструктури / О.М. Анісімова, О.І. Дідченко // Проблеми розвитку зовнішньоекономічних зв'язків та залучення іноземних інвестицій : регіональний аспект : Зб. наук. праць. – Донецьк : ДонНУ, 2008. – С. 655-662

Анотація

Дубницький В.І., Іванов С.В., Ганжела І.П. Особливості забезпечення інноваційного регіонального розвитку в контексті фінансової інфраструктури: теоретичні аспекти. – Стаття.

В роботі розглянуті теоретичні аспекти важливої складової механізму забезпечення економічного розвитку регіону. Виявлено рівень впливу фінансової та виробничої інфраструктур на даний процес. Обґрунтовано, що інфраструктури регіонального рівня мають дві найважливіші особливості. Перша – інфраструктура, як правило, призначена для забезпечення виконання діяльності в декількох галузях. Друга особливість – інфраструктура не створює матеріальних благ, вона виконує забезпечуючу функцію. Сформовано функції виробничої інфраструктури та виділено 4 групи галузей і виробництв, які забезпечують і формують виробничу інфраструктуру регіону.

Ключові слова: інноваційна інфраструктура, регіональна інфраструктура, виробнича інфраструктура, фінансова інфраструктура, економічний розвиток регіону.

Аннотация

Дубницкий В.И., Иванов С.В., Ганжела И.П. Особенности обеспечения инновационного регионального развития в контексте финансовой инфраструктуры: теоретические аспекты. – Статья.

В работе рассмотрены теоретические аспекты важной составляющей механизма обеспечения экономического развития региона. Выявлен уровень влияния финансовой и производственной инфраструктур на данный процесс. Обосновано, что инфраструктуры регионального уровня имеют две важнейшие особенности. Первая – инфраструктура, как правило, предназначена для обеспечения выполнения деятельности в нескольких отраслях. Вторая особенность – инфраструктура не создает материальных благ, она выполняет обеспечивающую функцию. Сформулированы функции производственной инфраструктуры и выделены 4 группы отраслей и производств, обеспечивающих и формирующих производственную инфраструктуру региона.

Ключевые слова: инновационная инфраструктура, региональная инфраструктура, производственная инфраструктура, финансовая инфраструктура, экономическое развитие региона.

Annotation

Dubnitskiy V.I., Ivanov S.V., Ganzhela I.P. Features of providing of innovative regional development in the context of financial infrastructure: theoretical aspects. – Article.

The theoretical aspects of important constituent of mechanism of providing of regional economic development are considered. Revealed the level of influence of financial and industrial infrastructure on this process. It is proved that the regional infrastructure has two important features. First – an infrastructure, as a rule, is intended for providing of implementation of activity in a few industries. Second feature – an infrastructure does not create material welfares, it executes providing a function. The functions of production infrastructure are formulated and 4 groups of industries and productions, providing and formings the production infrastructure of region are selected.

Keywords: innovative infrastructure, regional infrastructure, production infrastructure, financial infrastructure, economic development of region.